

крива въ лицето на Неофита Бозвели български обличител на фанариотската политика, господство и развратъ по отношение къмъ българитѣ, — паство и жертва на тая духовна властъ при турската държава. Обличителятъ говори въ диалогъ между майка и синъ, и съобщава както дѣйствителни нѣща и появи, така и лични скърби, протести и искания на чувствителенъ родолюбецъ. Списътъ му е добъръ изворъ за познание на състоянието на българитѣ подъ грцкото духовенство и иерархия и гласовитѣ свидѣтели на започвано българско народностно движение противъ тия чуждински пастири и църква. Той има значение културно-исторично. Книжевната му стойностъ обаче е твърдѣ неугледна. Зачетъ по чужди образецъ, той потвърждава външното книжевно влияние, което е обикаляло автора, когато е съставялъ и учебнитѣ книги отъ своето „Славено-българско детоводство“. А останалъ въ едничкъ ржкописъ, той не е могълъ да дѣйствува между българитѣ книжевно: съ неговитѣ мисли и пастрояния е дѣйствувалъ авторътъ лично, дѣто му е позволявало живото сяошение съ еднородци. Его значението на книжевника Неофитъ Бозвели и на неговата „Мати Болгария“. Обаче въ историята на българската книжевина намѣсте нѣкои прѣкалено се занимаватъ съ книжовността на тоя списъ, и по него издигатъ и намѣстятъ незаслужено Неофита Бозвели между книжевници съ благодатни книжевни дарби и въздѣйствиe. На такова оцѣнение на тоя дѣеъ отговаря и методата, която държи професоръ Шишмановъ при изучаването и изложението на открития отъ него другъ ржкописенъ трудъ Неофитовъ, който е pendant на „Мати Болгария“. Просторната и пълна съ много и голѣми извадки и прѣпечатвани сочки работа на Шишманова около тоя ржкописъ не изкарва за Неофита Бозвели нѣщо